

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 38, št. 6

NOVEMBER-DECEMBER 2018

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ **BOŽIČ**
- ⇒ **MIKLAVŽ**
- ⇒ **ROMANJE**
- ⇒ **FRANC MUSEC**

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

BOŽIČNA OSEMDNEVNICA

Sklepno obdobje adventnega časa v katoliški Cerkvi začnemo po 16. Decembru, takrat se konča eshatološki, pričakovanski del adventa, naslednji dan, 17. decembra pa začnemo z božično osemdnevnic, ki predstavlja temeljito bogoslužno pripravo na drugi največji krščanski praznik, božič.

Sklepno obdobje adventnega časa v Katoliški cerkvi začnemo 17. decembra z božično osemdnevnic, ki predstavlja neposredno bogoslužno pripravo na božič. Bogoslužna priprava v obliki osemdnevnic vernikom želi približati hrepenenje in pričakovanje Gospodovega rojstva. Po-

membno vlogo in slovesni ton v tem času pri bogoslužju dajejo posebne antifone, imenovane tudi O - odpevi, ki so odpevi pred Marijinim slavospevom *Magnificat* (prim. Lk 1,47-55). Antifone razlagajo prisposodbe iz bogate svetopisemske simbolike, ki napoveduje Jezusovo rojstvo. Njihov namen je pospešiti in spodbuditi veselo pričakovanje. V osmih dneh se zvrstijo naslednje antifone, pri čemer se vsaka izmed njih začne z odpevom: O Modrost, O Gospod in Voditelj, O korenina Jesejeva, O ključ Davidov, O Vzhajajoči, O Kralj narodov ter O Emanuel.

Pojma božična osemdnevnic ne sme-

mo enačiti s pojmom božična osmina. Prva predstavlja neposredno pripravo na božič, druga pa je obdobje osmih dni, ki jih v bogoslužju obhajamo po božiču.

Liturgična navodila govorijo le o posebni pripravi na praznovanje Gospodovega rojstva. Ta priprava se začne 17. decembra in znaša le osem dni priprave. Ker je 24. decembra že sveti večer, se ta priprava praktično omeji na en teden. Prav temu tednu ustreza sedem spevov, ki se v latinščini imenujejo *Antiphonae Majores* ali O – antifone, tudi O – odpevi, saj se sleher na začne s črko »O«, s katero ob hrepenenju izražamo tudi začudenje.

Te antifone pozna Cerkev že iz časa Amalarija iz Metz (umrl 851 po Kr.), ki je predstavnik alegoričnega načina razlaganja bogoslužja. O antifonah pravi takole: »Antifone, ki se začnejo z O, nam kažejo, kako je treba v teh dneh praznovati.« Te antifone so: O

Sapientia, O Adonai, O radix Jesse; O clavis David, O Oriens, O Rex gentium, O Emmanuel; vse se v Molitvenem bogoslužju nahajajo pred Marijinim hvalospевom – Magnificat, pri maši pa stojijo kot vrstica pri aleluji. Tem sedmim antifonam je za 24. december dodana antifona iz prvih večernic praznika Gospodovega rojstva *Cum ortus fuerit sol de caelo* (»Ko bo jutri sonce vzšlo, bomo videli najvišjega Kralja, ki prihaja ...«) tako, da jih je osem. Iz tega sledi, da gre za osemdnevno pripravo na praznik Gospodovega rojstva.

Iz zgodovine razvoja bogoslužja vemo, da je rimski obred poznal le sedem O – antifon, medtem ko so druge Cerkve poznale podobne antifone in tudi več kot rimska Cerkev: devet ali celo dvanajst. Po tej različnosti se je kljub rimskim sedmim antifonam ustalil izraz novena (devetdnevna) kot priprava na praznik za razliko od octava, ki je osemdnevno praz-

novanje praznika (ali osemdnevna).

Rimske O – antifone pripisujejo papežu Gregorju Velikemu (540–604 po Kr.) in tvorijo v akrostihu od zadaj naprej zanimivi besedi »ero cras«, (v bodoče bo ... ali jutri bo ...), izraz upanja, ki ga sedaj vsebuje antifona za zadnji dan devetdnevne. Skratka, izraz novena ali devetdnevna ima simbolni pomen. To je sveti čas pobožnega in veselega pričakovanja, ko se bo v naših srcih rodil Zveličar, Jezus Kristus, Božji Sin

Prirčeno po:
<https://katoliska-cerkev.si/>

MIKLAVŽEVANJE NEKOČ

Miklavževanje je stara šega, ki jo poznajo narodi na vsem alpskem področju in ne samo v Sloveniji. Kljub temu je pri nas, še posebno v Logatcu in širši okolici pri tem praznovanju nekaj posebnosti. Ne nazadnje se je ta lepa navada kljub ruskemu Dedku Mrazu in novodobnemu Božičku ohranila do danes in je med našimi otroci še živa. Varovance Doma Marije in Marte smo povprašali, kakšni so njihovi spomini na sv. Miklavža in kako so ga praznovali nekoč. Dobili smo bogate odgovore, ki jih je potrebno deliti z mlajšimi rodovi, pa tudi našimi zanamci.

Ivanka se spominja, da »ko so prihajali Miklavževi dnevi smo tudi nastavljali peharje na mizo, v njih smo dali napisane prošnje in želje. In veliko nas je obiskal ponoči in zjutraj je nas čakalo v peharjih potica, piškoti, orehi, jabolka, suhe slive, pomaranče. Predno

smo šli spat in zjutraj predno smo pogledali v peharje, pa je bila obvezna molitev. Lepi so bili ti časi.«

**»Bili so zelo
lepi časi pred
Miklavžem.
Eno samo
veliko
pričakovanje«**

Bernardini spomini pa so takšnila: »Najbolj pričakovani dnevi so bili Nikolajevi dnevi. Že nekaj večerov pred Miklavžem je večkrat potrkal na okno in pokazal kakšna darila nosi. Kadar smo bili nemirni, pa je razgrajal parkelj ali lucifer in rožljaj z verigami. Takoj je bil mir. Miklavža smo imeli tudi v šoli. Doma smo vedno nastavili zvečer posode, škatle oz. kar je bilo pri roki. Starejša sestra je napisala imena. Oče pa je rekel, da mu ni treba pisati, saj da bo Miklavž bo že vedel, čigava

je posoda. Prinesel je pa piškote, suho sadje, svinčnik, zvezek. Zjutraj pa smo komaj čakali, da stopimo pogledati, kaj smo dobili. Presenečeni smo bili, ko je pustil tudi šibo.«

Majda pravi, da so bila daril vedno skromna: »Jabolka, orehi, krhlji, suhe slive, rožiči ..., pa tudi kakšni domači piškoti ali če smo rabili kaj za obleči.«

Rozalka je povedal takole: »Miklavža smo zelo težko pričakovali. Glavna je bila molitev, ker je nas poslušal in opazoval skozi okna. Zato smo bili zelo prizadevni. Ko je nas obiskal Miklavž, smo morali znati moliti, ga ubogati, izprašal je starejše, kakšni smo, in če je bil kdo nagajiv so zanj poskrbeli parkeljni. A takrat se pa vsi poskrjemo v klet, pod peč, mizo, vseposod. Darila pa boste dobili ponoči, ko boste zaspali je rekel Miklavž in so odšli. Vstali smo

že zgodaj in navalili na peharje. Tam so nas čakali krlji, orehi, suhe hruške, piškoti, piške iz kruha in iz kruha narejeni hudički ali za zelo pridne miklavži. Zelo smo čuvali in skrbeli za svoja darila.«

Karolina se miklavževanja v svojih otroških letih tudi rada spominja: »Bili so zelo lepi časi pred Miklavžem. Eno samo veliko pričakovanje. Pogovarjali smo se o Miklavžu in molili. Na večer smo nastavili peharje in krožnike. Mama pa je imela zelo veliko dela s peko piškotov in potic. Mi pa se nikakor nismo mogli odpraviti v posteljo. In ko smo šli, nismo mogli zaspati. A noč ima svojo moč in smo le zaspali. Zjutraj, ko se zbudimo in pokličemo med seboj, tečemo pogledati, kaj nam je prinesel Miklavž. Prvo veliko presenečenje je bilo, ko je na vrhu daril bila palica. In kaj še, to palico je bilo treba najprej poljubiti. Potem so sledile dobrote. A palice so spravili v kot in so nas stalno opominjale. V peharju so bili rožiči,

orehi, lešniki, jabolka in kakšne nogavice, ro kavice, kape in spodnje perilo, piškoti, potica in posebni hlebček za vsakega posebej. Vsak svoj pehar smo zelo čuvali.«

»Jaz pa se spominjam največ, kako veliko je bilo molitve. Na večer pa je bila priprava posode za darilo. Neučakanost je bila velika, a Miklavža nikjer. Ko pa mi otroci omagamo, je pa bila miza polna. Zjutraj ob darilih pa brez palce ne gre. V posodi so bili domači proizvodi. Jabolka, hruške, slive, orehi in suho sadje. V naslednjih dneh smo zelo čuvali vsak svojo posodo z dobrotami. Nato pridejo vojni časi, veliko pomanjkanje in tudi Miklavž izgine. Po vojni pa se pojavi Dedek mraz, a takega veselja družinskega ni bilo več« – tako se spominja **Marija**.

Marica, doma iz Sv. Vida, nekoliko drugače pripoveduje:

»Pričakovanje sv. Miklavža je bilo veli-

ko, vzdušje še večje in nepopisno. Cela vas je bila na nogah. Saj je bil sv. Miklavž v Svetem Vidu zelo pričakovan, bil pa je tudi zelo radodaren. Saj smo želje oz. prošnje že pisali zelo zgodaj, celo mesec dni prej. Napisali smo, da smo zelo pridni, da pomagamo staršem; to so bili lepi dnevi, dnevi miru. Vse je bilo dobro, dokler se ni pojavil parkelj. Ker smo bili pridni, se je pojavil kot naš prijatelj. Dali smo mu vsak svoje malo darilo (hruške, jabolka, slive, vse suho sadje) in on bil je naš in potem je odšel. Paket presenečenja nas je čakal na polici kuhinjskega okna. V paketu presenečenja pa smo dobili, kar smo potrebovali za zimske dni (volnene rokavice, nogavice, šal, kape ...). Izdelke smo si med seboj podarili, saj smo znali vsi šivati, plesti in kvačkati. Tako je ljubezen rastla v vasi in medsebojnega spoštovanja je bilo veliko.«

Zbral Janez Trček

ROMANJE DRUŽINSKEGA VEROUKA NA GROB MAGDALENE GORNIK župnija Gore nad Sodražico

Letos pri družinskem verouku spoznavamo svetnike. V sredo, 17. oktobra, je bila na vrsti Magdalena Gornik, ki uradno sicer še ni svetnica, a ji številni zaradi velikih čudežev pripisujejo to lastnost. Navadno spoznavanju svetnikov namenimo nekaj uvod-

nih minut, a tokrat smo zaradi spleta okoliščin Magdaleni namenili celotno srečanje. Božja previdnost je očitno želela, da našo mistikinjo bolje spoznamo. Po videnem in slišnem smo odšli domov močno nagovorjeni in nekaj družin se nas je hitro strinjalo, da lahko

našo izkušnjo nadgradimo še z romanjem v Župnijo Gore nad Sodražico, kjer je Magdalena odraščala in je tudi pokopana. Na pot smo se odpravili kar naslednjo soboto, 20. oktobra. Šest družin se nas je zbralo v prekrasnem jutru in skupaj smo se odpeljali v 45

km oddaljeno župnijo Gore, ki jo sestavlja pet naselij – Kržeti, Betonovo, Petrinci, Kračali in Janeži. V cerkvi, posvečeni Mariji Snežni, nas je sprejel domači župnik g. Anton Dobrovoljc in nam na kratko opisal zgodbo Magdalene Gornik: Rojena je bila v vasi Janeži 19. julija 1835. V dvanajstem letu starosti je doživela prvo srečanje z nebeško Gospo. Kmalu zatem je hudo zbolela in za sedem let postala hroma. Avgusta 1848 so se začela

Magdalenina redna zamaknjenja in videnja, ki so trajala vse do njene smrti, 23. februarja 1896. Magdalenino življenjsko poslanstvo je bilo trpeti in klicati k pokori. Od septembra 1848 ni zaužila nobene zemeljske hrane, njena hrana je bila zgolj sveta evharistija in nenavadna jed, ki jo je prejemale v zamaknjenju. Njeno življenje je bilo zaznamovano s podoživljanjem Kristusovega trpljenja preko videnj in vidnih stig na telesu. Z žrtvijo je

pomagala pri reševanju človeških duš. Njena zamaknjenja in videnja so spremljali tudi drugi mistični pojavi. To potrjujejo številna pričevanja in poročila oseb, ki so podrobno spremljali njeno življenje.

Po kratkem pregledu mistikinega življenja smo se tudi mi, romarji družinskega verouka, posvetili molitvi. Skupno smo molili rožni venec, vmes kaj lepega zapeli in Magdaleni izročili svoje prošnje in za-

hvale. Z molitvijo smo nadaljevali na njenem grobu, sledil je sprehod do Magdalenine hiše in kapele, v kateri je pogosto molila. Naše romanje smo zaključili z molitvijo Angel Gospodov pri križu, ki so ga domačini postavili na mestu, kjer je Magdalena doživela prvo videnje Device Marije. Romarski dan smo sklenili v zelo prijetnem vzdušju in se okrepčali z domačo hrano »iz košare«. Poleg duhovno bogate hrane, ki jo pri

takih srečanjih gotovo prejemamo, nas pri družinskem verouku veseli tudi druženje in vezi, ki se ustvarjajo med nami. Otroci si zabavo priredijo na svoj način in uživajo v lovljenju in igrami na prostem. Na nas, odrasle pa je močan pečat naredil prav Magdalenin lik in njeno življenje. Mnogi izmed nas sploh nismo vedeli, da je prav blizu nas živel oseba, ki je bila tako močno zaznamovana z Božjo

milostjo. Spoznali smo, da imamo pomembno priprošnjico pri Bogu in prepričana sem, da se bomo v molitvah večkrat zatekali k njej. Kot je Magdalena sama napovedala, sedaj prihaja njen čas. Čas, ko se bodo po njeni priprošnji dogajali čudeži in uslišanja. Kot kaže, smo ga začutili tudi mi in se z veseljem odzvali njenemu vabilu na romanje.

Ana N. Plešnar
Foto: Arhiv DV

RAZSTAVA DEL FRANCA MUSCA IN MONOGRAFIJA O NJEGOVEM ŽIVLJENJU IN USTVARJANJU

9. novembra je bilo v Jožefovi dvorani Doma Marije in Marte odprtje posthumne razstave logaškega slikarja Franca Musca, ki bi v tem letu praznoval 70 let. Razstavo je ob pomoči družine Musec postavilo Društvo likovnikov Logatec, na samem dogodku pa je bila predstavljena tudi obsežna monografija Franc Musec – Med zemljo in oblaki. V njej je objavljenih prek 150 slikarjevih del, pa tudi trije daljši zapisi, ki so jih prispevali Saša Musec Čuk, Vid Sark in Anamarija Stibilj Šajn. Muščeva dela so bila na ogled še v Stekleni galeriji in v galeriji Hiša sonca. Prvič se je zgodilo, da bi kakšen slikar v Logatcu razstavljal kar na treh lokacijah hkrati, zaradi obsega del, ki so jih prispevali številni lastniki, pa bi bila ta lahko na ogled še v kakšni galeriji, če bi jo Logatec le imel.

Foto: Marjan Verč

Franc Musec je bil slikar, ki je v nekaj več kot 40 letih naslikal in narisal prek 1000 del. Skoraj ni logaškega doma, v kateri ne bi bilo njegove slike, številne pa so našle svoje mesto v bližnji in daljni okolici, tudi v tujini. Že kot otrok je zelo rad risal, kasneje pa je ustvarjanje z barvami postalo neločljivi del njega, saj se je temu opravilu posvečal vsak dan, počival je le ob nedeljah in praznikih. Čeprav se je želel vpisati na takrat Umetnostno obrtno šolo, se je po spletu okoliščin izučil za strugarja in v logaškem KLI-ju dočkal penzijo. Ni mu bilo žal, saj je svoje delo rad opravljal.

Kot slikar in človek je bil trdno zasidran v domačem okolju, kjer je našel svoje zveste motive, ki so ga spremljali na njegovih življenjskih etapah – Brod s kapelico, kmečko arhitekturo in Logaščico, Čevica s cerkvijo sv. Jožefa in vodnjakom pod njim,

Tržaška cesta, Napoleonov drevored, Spominska kapela padlim v 1. svetovni vojni, stara kmečka poslopja in domačije, kašče in kozolci, volovske vprege, cerkve in božja znamenja ... Zelo pogosto je dobival naročila za domačije, med katerimi le še redke stojijo ali pa so obdržale svojo prvotno podobo, posebno strast pa je gojil do kraške krajine, posebej Logaščice, Plainskega polja z Unico in Cerkniškega jezera. Ti so se najpogosteje znašli pod njegovim drobnogledom, saj jih je upodobil v nešteto različicah, vselej z oblaki na nebu ali v odsevu.

Dolga leta sodeloval z domačo župnijo

Musec je pogosto sodeloval z Župnijo Dolnji Logatec. Tako je pred več kot 30 leti na željo takratnega župnika Toneta Kompareta naslikal prek 300 voščilnic akvarelov za vsakega novorojenega v župniji. Plačila ni

zahteval, kot tudi ne za številna druga dela, ki jih je naslikal za župnijo. Prav tako je vse do svoje smrti v minulem letu eno od svojih slik odstopil za srečelove na farnem dnevu (kot tudi za vse srečelove drugih društev, če so ga za to prosili), naslikal pa je tudi kar nekaj scen za prireditve župnijske Karitas. Za župnijsko cerkev sv. Nikolaja je naslikal stropno upodobitev angela, pomagal je obnavljati in barvati cerkev, ko se je ta prenavljala, izdelal je kovinsko ogrodje za jaslice, ki so bile večkrat postavljene v Spominski kapeli padlim v 1. svetovni vojni. Je tudi avtor stenske slike na Lazarjevem domu, v 90. letih prejšnjega stoletja pa je bil mentor likovnega tečaja v župnijskem mladinskem centru. Vedno je bil pripravljen priskočiti na pomoč, ne samo s svojim talentom, tudi fizično.

Dela še vedno na ogled v Jožefovi dvorani

Foto: Marjan Verč

Vse do konca leta si v Jožefovi galeriji Doma Marije in Marte še lahko ogledamo razstavo, ki je zastavljena kronološko, od prvih poskusov do zadnjega nedokončanega dela v letu 2017. V tem prostoru so razstavljeni olja, kot so bila tudi v galeriji Hiša sonca, medtem ko so bila v Stekleni galeriji poleg olj na ogled tudi druge tehnike-svinčnik, pastel in akvarel. Družini Musec je s postavitvijo ateljeja in drugimi predmeti, ki so ga obkrožali (ki-
tara z orglicami, kolo,

fotoaparat, knjige) v tem prostoru uspelo vzpostaviti intimno vzdušje in vpogled v slikarjev notranji svet, ki je bil mehak in tankočuten, čeprav se je pogosto skrival za robato zunanostjo. Več o slikarjevem življenju in delu si lahko preberemo in ogledamo v monografiji, ki ima kar 166 strani, in jo je Društvo likovnikov Logatec izdalo ob veliki pomoči družine Musec, predvsem hčere Saše, ki je zbirala in urejala gradivo za knjigo. Kot je povedala na

odprtju razstave, vse od februarja 2018, ko so dali v javnost prvi poziv, pa vse do junija, ko so uradno zaključili z zbiranjem, ni minil niti en dan, da se ne bi oglasil kakšen od lastnikov očetovih slik. Logatec je s knjigo Franc Musec – Med zemljo in oblaki vsekakor dobil dragocen slikovni »dokument« časa, ki počasi izginja, leto izi-
da pa je sovpadlo tudi z evropskim letom kulturne dediščine, kar daje knjigi še poseben pečat.

A.D.

CANKAR V LOGATCU

Po pripovedovanju starejših ljudi naj bi se Ivan Cankar, največji slovenski pripovednik, čigar stoletnico smrti letos praznujemo, večkrat ustavil tudi v Logatcu. To ne preseneča, saj je Logatec sosednji kraj njegovemu rojstnemu kraju, Vrhniki. V Logatec naj bi se pripeljal kar s kolesom in se ustavil v kakšni gostilni, med drugimi tudi v krčmi, ki je nekoč obratovala Pri Martincet na Martin Hribu. Stari Martinci vedo povedati, da tedaj niso vsi prepoznali prijaznega možakarja, ki je rad tudi popil kak kozarček čez mero (poleg tega pa naj bi tudi hvalil tamkajšnji »kraherl«). Vsekakor takšne zgodbe in spomini niso iz trte zviti, saj najdemo Logatec in opise širšega logaškega področja tu in tam tudi v njegovih delih. Najbolj slikovito Logatec iz konca 19. stoletja stopa pred nas v Cankarjevi črtici »Na večer«, ki jo objavljena v njegovi prizbirki črtic z naslovom Vinjete (prvič objavljene leta 1899). Tu beremo o tem, kako se vrhniška

gospoda po stari cesti skoz drevored pripelje v naš kraj:

»Zelena ravan se je razprostrla pred nji-mi. Ob dolgi ravni cesti so stale lipe s širokim zaprašenim listjem; od daljnih travnikov so prihajali glasovi otožne narodne pesmi ... Pod hribom se je dvignil cerkveni stolp, par visokih poslopij se je zableščalo izza drevoreda. Že so se bližale od gozde sence po prostranih poljanah. Zlato se je lesketalo samo še visoko na lipovem listju. Pesem je utihnila; zapihala je vlažna sapa in v drevju je zatrepotalo ... Voz se je ustavil pred Kramarjevo gostilno.« [...]

Gostila je bila polna logaške Gospode. Izletniki so posedli za mize ter si brisali potna lica.«

V tej stari iz znameniti logaški gostilni – Pri Kramarju – je bila pomemben kraj druženje logaških odličnikov, pa tudi vrhniških, seveda. V njej so v

tistem času, kot zapisuje Cankar, prikazovali celo dramske igre:

»Predstavljali so izvirno burko neznane-ga logaškega dramatika in občinstvo se je bučno krohotalo. Vsi konflikti so prihajali iz junakovega náhoda: kihal je neprestano, stezal roke od sebe, ključil se v dve gube ter plesal po desni nogi. Njegovo kihanje je napolnilo ves oder, kihal je z navdušenjem, zdelo se je, zdelo se je, da ga je ovladala neka divja, neodoljiva strast; solze so mu tekle iz oči, in vsa kri mu je prišla v nos.«

Kdo je bil ta »neznan logaški dramatik« najbrž ne bomo nikoli izvedeli, morda je bilo celo plod Cankarjeve bujne domišljije; vsekakor pa si veliki slovenski pisatelj zasluži, da ga vzamemo v roke, ne nazadnje tudi zato, ker je gojil do svojega domačega kraja (in širše oklice) spoštljiv odnos in ga je pogosto znal mojstrsko ovekovečiti v literaturi, ki je pozneje postala svetovna.

AŠ

25. december 2018 ob 19.30

Gallusova dvorana Cankarjevega doma v Ljubljani

Simfonični orkester Cantabile
Vokalna skupina Gloria
Gloria zbor
MePZ Adoramus Logatec

Božič v Ljubljani 2018

Ponovitev koncerta: 6. 1. 2019 ob 19.30. – Športna dvorana Logatec

Vstopnice in nakup: 12 EUR, 15 EUR, 18 EUR, 20 EUR.

Informacijsko središče in prodaja vstopnic Cankarjev dom (podhod Maximarketa)
in pri pooblaščenih prodajalcih (Petrol, www.mojekarte.si idr.)

Koncertni večer z naslovom Božič v Ljubljani 2018 je tradicionalni in ob prazniku osrednji glasbeni dogodek v prestolnici. V praznični večer vas bomo popeljali s krstno izvedbo uverture na tradicionalno ljudsko božično pesem. V nadaljevanju se bomo preko G. F. Haendla in C. Gounoda sprehodili od baroka do romantike. V koncertnem programu bo nastopila tudi izjemna 10-letna violinistka Patricija Avšič. Prvi del prazničnega koncerta bo orkester sklenil z izborom stavkov iz znamenite in mogočne skladbe Slike z razstave. Drugi del prazničnega koncerta bo namenjen sodobni duhovni glasbi. Vokalna skupina Gloria sodi med najboljše izvajalce v tej glasbeni zvrsti. Skrbno izbran program in družba izjemnih glasbenikov obeta veličasten koncert, ki bo krona praznovanja božičnega dne.

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 600 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.